

Ge inte upp – det gjorde inte Profeten Noah

Profeten Nuhs berättelse framträder i den islamiska traditionen som en av de mest omfattande studierna i profetisk uthållighet, mänsklig förstrockelse och den moraliska dynamik som uppstår när gudomlig vägledning konfronterar socialt rotad avgudadyrkan. Koranens språkbruk kring Nuh är genomgående präglad av intensitet och upprepning, vilket i sig fungerar som en retorisk markör för hans långa kamp. När han säger: *“Jag har kallat mitt folk natt och dag”* (Koranen 71:5) uttrycks inte bara en tidsangivelse, utan en rytm av oavbruten, existentiell ansträngning.

Kommentatorer som al-Sa‘di framhåller att denna formulering visar hur Nuh varierade sina metoder för att nå människors hjärtan: ibland genom offentlig förkunnelse, ibland genom privata samtal, ibland genom rationella argument och ibland genom milda påminnelser om Guds barmhärtighet.

Al-Tabari beskriver hur Nuhs folk inte bara avvisade hans budskap, utan aktivt konstruerade strategier för att undvika att ens höra honom. När Koranen säger att de *“stoppade fingrarna i öronen och täckte sig med sina kläder”* (Koranen 71:7) tolkar al-Tabari detta som en fysisk manifestation av en inre moralisk blockering.

Ibn Kathir betonar att denna gest inte ska förstås bokstavligt enbart, utan

Ge inte upp – det gjorde inte Profeten Noah

som en symbol för total vägran att ens överväga sanningen. Det är en retorisk bild av ett folk som inte bara saknar argument, utan som fruktar konsekvenserna av att erkänna sanningen – eftersom deras sociala ordning, status och identitet var sammanflätade med deras avgudar.

De avgudar som nämns vid namn – Wadd, Suwa‘, Yaghuth, Ya‘uq och Nasr – analyseras av al-Jalalayn som ursprungligen rättfärdiga män som efter sin död förvandlades till objekt för dyrkan. Detta visar hur avgudadyrkan i islamisk teologi inte uppstår ur intellektuell övertygelse, utan ur emotionell bindning, social imitation och gradvis förskjutning av vördnad till dyrkan.

Abdullah Yusuf Ali framhåller att dessa namn representerar olika aspekter av mänskliga ideal – styrka, skönhet, beskydd – vilket gör dem psykologiskt attraktiva. Nuhs budskap utmanade därför inte bara teologiska föreställningar, utan människors känslomässiga trygghet och kulturella identitet.

Nuhs metodik präglas av en djup förståelse för denna komplexitet. Han vädjade till deras förnuft genom att påminna dem om skapelsens tecken: himlens uppbyggnad, jordens utbredning och regnets välsignelser.

Al-Sa‘di noterar att dessa argument inte bara är kosmologiska, utan moraliska: de visar att en värld som är så ordnad och generös inte kan vara resultatet av maktlösa avgudar. Samtidigt använde Nuh en psykologiskt inkännande strategi genom att lova konkreta välsignelser – riklig försörjning, barn, trädgårdar och floder – vilket enligt Ibn Kathir visar att andlig omvändelse i islam inte är en flykt från världen, utan en väg till dess rätta harmoni.

Trots detta möttes han av hån och arrogans. Hans folk beskyllde honom för att vara en vanlig människa, vilket enligt al-Tabari avslöjar deras felaktiga föreställning om att gudomlig vägledning måste komma från övermänskliga varelser.

De anklagade honom för att vara vilseledd, vilket al-Jalalayn tolkar som en retorisk strategi för att underminera hans trovärdighet när argumenten inte längre räckte till. De förlöjligade även hans följeslagare – de fattiga och socialt marginaliserade – vilket visar hur klassmässig arrogans ofta är en barriär mot andlig insikt.

När Nuh till slut uttalade sin bön om att Gud skulle döma mellan honom och hans folk, beskriver Ibn Kathir detta inte som ett uttryck för vrede,

utan som en teologisk slutsats: efter århundraden av förkunnelse hade deras förnekelse blivit en aktiv moralisk korrupcion som hotade framtida generationer.

Översvämningen framstår därför i den islamiska traditionen som en moralisk rening, inte en blind katastrof. Bernström betonar att berättelsen inte ska läsas som en historisk detaljskildring, utan som en existentiell läxa om vad som händer när ett samhälle bygger sin identitet på illusioner och vägrar varje möjlighet till omvändelse.

Profeten Nuhs liv blir därmed en spegel för varje tid: en påminnelse om att sann vägledning kräver uthållighet, att sanningen ofta möts av motstånd inte på grund av bristande bevis, utan på grund av människans rädsla för att förändra sig, och att moralisk förstörelse inte är ett intellektuellt misstag utan ett existentiellt val. Hans berättelse visar hur profetisk visdom förenar teologisk klarhet, psykologisk insikt och social analys – och hur kampen mellan sanning och illusion är en återkommande dimension av mänsklighetens historia.

KORANEN & SUNNAH

- [Bönen gudomlig befallning](#)
- [Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen](#)
- ['Awrah för män och kvinnor inom och utanför bön](#)
- [Bönen mellan befallning och upphöjelse](#)
- [Regeln om att be i Haram-kläder](#)
- [Att upphöja Allahs befallning är att be](#)
- [Förstå Koranen](#)
- [Lycka eller elände i nästa liv](#)
- [Frågor och svar angående ahl al-Kitabs Kött](#)
- [Rasism: Finns det en lösning?](#)